

Επειδή με την ανάλυση της πολιτικής κατάστασης υπάρχει σε γενικές γραμμές συμφωνία με την εισήγηση της πολιτικής επιτροπής, για την οικονομία του χρόνου, δεν θα γίνει καμία αναφορά σε αυτήν, αντίθετα θα γίνει προσπάθεια να συμβάλλουμε με την εμπειρία, τις σκέψεις και τους προβληματισμούς μας στην διαμόρφωση της πολιτικής γραμμής με την οποία θα παρέμβουμε το επόμενο διάστημα. Το κείμενο αυτό δεν αποτελεί μία ολοκληρωμένη πρόταση παρέμβασης στο κίνημα. Η φιλοδοξία του μάλλον εξαντλείται στο να αποτελέσει

αφορμή και τροφή για σκέψη και περαιτέρω ανάλυση.

Αρχικά δύο παρατηρήσεις 1) Στις αναλύσεις μας για τον υποκειμενικό παράγοντα δίνουμε πολύ μεγάλο βάρος στην περιγραφή της εργατικής τάξης, τα νέα χαρακτηριστικά της, τις δυνατότητές της στις σύγχρονες συνθήκες. **Δεν έχουμε δώσει όμως την ανάλογη βαρύτητα στο γεγονός ότι όλοι οι άνθρωποι- και οι σύγχρονοι εργαζόμενοι- δρουν με βάση την ιδεολογία τους και όχι με βάση την ταξική τους θέση.** Δεν έχουμε ενσωματώσει στις αποφάσεις μας μια απεικόνιση της κυρίαρχης ιδεολογίας και του πως αυτή εκφράζεται στα διάφορα κομμάτια της εργατικής τάξης, τόσο με βάση τη θέση τους στην παραγωγή, όσο και με βάση την πολιτική τοποθέτησή τους. Δηλ ποιο είναι το ιδεολογικό προφίλ των εργαζομένων με υψηλή ειδίκευση ή με χαμηλή, δημοσίων υπαλλήλων ή ανέργων, του δεξιού εργάτη, του ΠΑΣΟΚΟΥ κλπ. 2) Στις πλατιές μάζες, οι οποίες δεν έχουν μεγάλο βαθμό συνειδητότητας, οι ιδεολογίες παίρνουν την μορφή στερεοτύπων, δοξασιών ακόμα και δεισιδαιμονιών, ακριβώς επειδή δεν είναι αποτέλεσμα έρευνας και κριτικής σκέψης.

Κεντρική επιδίωξη του κειμένου είναι **να προβάλλει μια οπτική για την κατηγοριοποίηση του υποκειμενικού παράγοντα, με κριτήριο την επαναστατική στρατηγική, τακτική και το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.** Να απεικονίσουμε με σαφήνεια ποια κομμάτια του υποκειμένου έχουν ποια τοποθέτηση απέναντι στον στρατηγικό στόχο της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, την τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της αντεργατικής επίθεσης, πως αντιλαμβάνονται και πως τοποθετούνται απέναντι στο αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα και τα αιτήματα πάλης που βάζουμε στο κίνημα. Με αυτά τα δεδομένα θα πρέπει να σχεδιάσουμε και τις κινήσεις μας όσον αφορά το κόμμα, τον πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και το ευρύτερο πολιτικό μέτωπο. **Αποτελεί αδυναμία μας η μέχρι σήμερα επιδίωξής μας να προσδιορίσουμε τις δυνάμεις που θα οικοδομήσουν το κόμμα, τον πόλο και τα διάφορα μέτωπα, μόνο με βάση την τοποθέτηση απέναντι στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και την ασαφή έννοια της αριστεράς με τα διάφορα επίθετά της.**

Το πιο συνειδητό τμήμα της εργατικής τάξης που έχει πλήρη ταύτιση με την στρατηγική, την τακτική και το πρόγραμμα και ταυτόχρονα έχει την δυνατότητα και την ικανότητα να δραστηριοποιείται, να παράγει πολιτική, να προπαγανδίζει και να οργανώνει σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να έχει θέση στο κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, όπως το έχουμε περιγράψει.

ΜΕΤΩΠΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Πρέπει να ξεχωρίσουμε τα μέτωπα με την στενή έννοια στα πλαίσια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και τα ευρύτερα μέτωπα με απεύθυνση στον κόσμο έξω από αυτήν. Τα τμήματα του επαναστατικού υποκειμένου, με κομμουνιστική αναφορά, που συμφωνούν με τον στρατηγικό στόχο (αν γινόταν αύριο το πρωί η επανάσταση θα στρατεύονταν σε αυτήν), έχουν όμως δεύτερες σκέψεις για την τακτική παλαντζάρουν και έλκονται από τον ρεφορμισμό, ή απλά έχουν άλλη τακτική, ή και καθόλου τακτική, αποδέχονται την αναγκαιότητα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, ή κάποια σημεία του, έλκονται όμως και από άλλες πιο “άμεσα υλοποιήσιμες προτάσεις”, ή απορρίπτουν συνολικά διεκδικήσεις στα

πλαίσια του καπιταλισμού, είναι εκείνες οι δυνάμεις που προορίζονται να συγκροτήσουν τον πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. **Για το μέτωπο με την στενή έννοια έχουμε ήδη κατακτήσει την ANΤΑΡΣΥΑ.** Σαν μέτωπο με την στενή έννοια πρέπει να ειπωθούν και οι περισσότερες αντικαπιταλιστικές κινήσεις σε δήμους και περιφέρειες. Πέρα από τις δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ, υπάρχουν οργανωμένες δυνάμεις κυρίως τροτσκιστικής και μαοϊκής αναφοράς και φυσικά πλήθος ανένταχτων αγωνιστών, αριστερών, κομμουνιστών. **Εκκρεμεί το ζήτημα της μετωπικής συμπόρευσης** με κάποιες από αυτές τις δυνάμεις **στη βάση του αναγκαίου προγράμματος, το οποίο κατά βάση είναι το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.** Η μετωπική συμπόρευση ορίστηκε ως **το πρώτο βήμα στην κατεύθυνση συγκρότησης του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι η μετωπική συμπόρευση απευθυνόταν σε συγκεκριμένες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς,** ούτε καν στο σύνολό τους, αφού υπαρκτές δυνάμεις εντός της δεν πρόκειται να συμφωνήσουν με το μεταβατικό πρόγραμμα. Επίσης γίνεται φανερό ότι η εκτίμηση για τη δυνατότητα το σχέδιο Β να ενταχθεί στη μετωπική συμπόρευση ήταν τουλάχιστο πρόχειρη, αφού ούτε επαναστατική στρατηγική έχει ούτε αντιΕΕ αριστερά μπορεί να χαρακτηριστεί. Αλλά και στα σημεία όπου φαινομενικά επιτεύχθηκε σύγκλιση (πχ ευρώ, εθνικοποίηση τραπεζών) αυτή ήταν μόνο επιφανειακή, αφού από την πλευρά του σχεδίου Β έμπαινε ως πτυχή της στρατηγικής του για μια άλλου τύπου αστική- μικροαστική διαχείριση, ενώ από την πλευρά της ANΤΑΡΣΥΑ ως αναπόσπαστο κομμάτι της επαναστατικής τακτικής. **Πρέπει να τονιστεί εδώ ότι δεν αποκλείεται γενικά η συμμετοχή του σχεδίου Β, άλλων οργανώσεων, συλλογικοτήτων, κινημάτων, αγωνιστών, που δεν έχουν επαναστατική στρατηγική και τακτική σε μετωπικά σχήματα. Αλλά η μετωπική συμπόρευση, ως πρώτο βήμα για την συγκρότηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς, δεν απευθύνεται σε αυτούς.** Μέσα από ποια μετωπικά σχήματα και με ποιο αναγκαίο περιεχόμενο θα καταφέρουμε να επικοινωνήσουμε με τις δυνάμεις αυτές?

Η μεγάλη πλειοψηφία των αγωνιστών, των κινημάτων, του κόσμου της εργασίας και της αριστεράς βρίσκεται εκτός των ορίων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, εκεί, στα μέτωπα με την ευρεία έννοια. Δεν ενεργούν με βάση την επαναστατική στρατηγική, ούτε την επαναστατική τακτική και συνήθως αυτά τα μέτωπα διαμορφώνονται πάνω σε αιτήματα που θέτει η ίδια η καθημερινότητα, ή οι τοπικές ή εργασιακές ιδιαιτερότητες. Έλκονται από ή θεωρούν αυτονόητη την κοινοβουλευτική διαδικασία, ευελπιστούν σε μια πιο φιλολαϊκή διαχείριση, δεν αποδέχονται την τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της αντεργατικής επίθεσης, ωστόσο αναπτύσσουν αξιολογη αγωνιστικότητα και έχουν σημεία επαφής με τις προτάσεις μας. Αυτά τα σημεία δεν εντοπίζονται στα πέντε σημεία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, αλλά πρέπει να αναζητηθούν στις προτάσεις που κάνουμε για τα καθημερινά προβλήματα. Η παρουσία μας σε αυτά τα μέτωπα είναι μακροχρόνια και έχει τον χαρακτήρα της αριστερής, αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής πτέρυγας αυτών των μετώπων. Τα αντικαπιταλιστικά πρόγραμμα δεν έρχεται σε σύγκρουση με τα κάθε φορά αιτήματα, αλλά αποτελεί σύμφωνα με την αντίληψή μας, τον μοναδικό τρόπο οριστικής επίλυσης των προβλημάτων. Σε αυτά τα μέτωπα μπορούμε και πρέπει να συμμαχούμε και με συλλογικότητες εκτός της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Τέτοια μέτωπα είναι τα εργατικά σχήματα, οι κινήσεις κατοίκων και γειτονιάς, οι συντονισμοί αυτών, η ΚΕΔΔΕ κλπ. Μπορεί ένα τέτοιο μέτωπο με την ευρεία έννοια να πάρει πολιτική μορφή ως μέτωπο κομμάτων και οργανώσεων? Και αν ναι, με ποιο πρόγραμμα?

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το πλαίσιο των προτάσεών μας σίγουρα δεν είναι φτωχό. Υπάρχει η κατακτημένη ικανότητα να διατυπώνουμε προτάσεις τόσο στα επιμέρους μέτωπα, κινήματα κλπ, όσο και κεντρικά με το μεταβατικό αντικαπιταλιστική πρόγραμμα. Ωστόσο η παρέμβαση του NAP και της ANΤΑΡΣΥΑ στα διάφορα μέτωπα με την στενή ή την ευρεία έννοια, έχει σαν αποτέλεσμα μια φαινομενικά αντιφατική ανταπόκριση του κόσμου. Από την μια οι “Παρεμβάσεις”, οι φοιτητικοί σύλλογοι και τα δημοτικά σχήματα, όπου η παρουσία μας είναι ορατή, ο κόσμος ανταποκρίνεται στις προτάσεις μας και τις στηρίζει με την ψήφο του, ενώ ένα

κομμάτι μας στηρίζει πιο ενεργητικά συμμετέχοντας στα ψηφοδέλτια. Από την άλλη, στην κεντρική πολιτική παρέμβασή μας πάλι μπορούμε να πούμε ότι έχουμε αναγνωρισιμότητα από τον κόσμο, η ανταπόκριση όμως του κόσμου και η στήριξη που εκδηλώνει είναι απείρως μικρότερη από ότι στην πρώτη περίπτωση. Κατά την άποψή μας αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι **τόσο στην παρέμβασή μας στα σωματεία και τις σχολές, όσο και στην παρέμβασή μας στις τοπικές κοινωνίες ξεκινάμε την τοποθέτησή μας από τα πραγματικά, καθημερινά προβλήματα και προτείνουμε συγκεκριμένες λύσεις για αυτά αναλύοντας στη συνέχεια το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και πως αυτό αποτελεί προϋπόθεση για να λυθούν τα καθημερινά προβλήματα. Αντίθετα η κεντρική παρέμβασή μας, όπου το βάρος πέφτει στους πέντε άξονες του προγράμματος μάλλον δεν καταφέρνει να επικοινωνήσει με τον κόσμο, επειδή προσκρούει στα στερεότυπά του και αφού δεν είναι συμβατό με αυτά το θεωρεί εξωπραγματικό-ανέφικτο ή απλά το αγνοεί.** Ένα τέτοια παράδειγμα προγράμματος που ξεκινάει με το καθημερινό, το εμπειρικό είναι η διακήρυξη του ΜΕΤΩΠΟΥ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΘΕΡΜΗΣ, όπου μιλάμε πρώτα για την κατάργηση του χαρατσιού στους λογαριασμούς ύδρευσης, τα σκουπίδια, τη σχολική στέγη και τα έργα υποδομής και μετά καταλήγουμε ως προαπαιτούμενο στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Η εμπειρία αυτή είναι ιδιαίτερα πολύτιμη και πρέπει να αξιοποιηθεί και στην κεντρική παρέμβασή μας. Τα αιτήματα πάλης για τα καθημερινά προβλήματα πρέπει συστηματοποιηθούν σε ένα συνεκτικό ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΟΥΣ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. Το πρόγραμμα αυτό θα πρέπει να έχει τέτοια προωθημένα αιτήματα, που η υλοποίησή τους να έρχεται σε ευθεία ρήξη με την στρατηγική της αστικής τάξης και των διαφόρων εκφραστών της εθνικών και υπερεθνικών. Θα βασίζεται στην πεποίθησή μας ότι αυτά τα αιτήματα επικοινωνούν με το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και το προϋποθέτουν. Θα εκφράζει την ανάλυσή μας ότι ακόμα και μικρά επιμέρους αιτήματα για να υλοποιηθούν απαιτείται η συνολική ρήξη με κυβέρνηση- ΕΕ- αστική τάξη. Το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει ενδεικτικά:

- ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ με υποχρεωτική φοίτηση από το νηπιαγωγεία μέχρι την ολοκλήρωση του λυκείου, ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, με κατάλληλες υποδομές, αναλυτικά προγράμματα που να προάγουν την κριτική σκέψη και δημόσιο φορέα μεταφοράς μαθητών (απαντάει στο επίκαιρο θέμα).

- ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΟ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ

- ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΕΝΙΑΙΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

- ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΥΔΡΕΥΣΗΣ

- ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ αστικές και υπεραστικές με

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΥΠΟΔΟΜΕΣ

- ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΡΡΙΜΜΑΤΩΝ

- Για δημοκρατία- ελευθερίες τα αιτήματα της ΚΕΕΔΕ

- ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

- ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ

- ΚΑΜΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ

Θα μπορούσαν να γραφτούν κι άλλα. **Ζητούμενο είναι το πρόγραμμα να είναι σύντομο και συνεκτικό. Να πατάει πάνω στις εμπειρίες του κόσμου, ώστε να μην συγκρούεται με τα στερεότυπά του. Να απαιτείται σύμφωνα με την ανάλυσή μας συνολική ρήξη με το σύστημα για την υλοποίησή του και για τον λόγο αυτό να προϋποθέτει το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.**

Το ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΟΥΣ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ θέτει με έμφαση και απαντάει στο ερώτημα τι θα κάνατε αν παίρνατε την εξουσία. Θέλουμε την εξουσία για να πραγματοποιηθούν αυτά τα αιτήματα και για να μπορέσουμε όλοι να ζούμε αξιοπρεπώς. Θέλουμε όλη την εξουσία και όχι μόνο την κυβερνητική. Γι' αυτό είναι προϋπόθεση και η υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Θέλουμε μια νέου τύπου εξουσία που να ασκείται μέσα από τα όργανα επιβολής της θέλησης της εργατικής τάξης και του λαού επειδή εκτιμάμε ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να υλοποιηθούν.

Με ένα τέτοιου είδους ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΟΥΣ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ απαντάμε στην εκφρασμένη ανάγκη για εμβάθυνση του προγράμματος. Μια εμβάθυνση η οποία θα υπηρετεί την στρατηγική και την τακτική μας και θα επικοινωνεί άμεσα με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, το οποίο θα προϋποθέτει, αλλά και θα επικοινωνεί με τα βιώματα και τις εμπειρίες του κόσμου, θα ασκεί πίεση σε άλλες οργανώσεις και στην κοινοβουλευτική αριστερά να τοποθετηθούν απέναντι σε αυτό και θα λειτουργεί σαν πρόγραμμα ομπρέλα για τα διάφορα κινήματα με επιμέρους αιτήματα. Επίσης εάν και εφόσον αποφασίσουμε να σχηματίσουμε μέτωπα με μη επαναστατικές οργανώσεις τότε νομίζουμε ότι αυτό είναι το αναγκαίο πρόγραμμα για τέτοιου είδους μέτωπα με την ευρεία έννοια. Η θέση αυτή εδράζεται στη σκέψη ότι δε μπορείς να δεσμεύσεις αποτελεσματικά κάποιες μη επαναστατικές δυνάμεις σε επαναστατική στρατηγική, τακτική και πρόγραμμα. Αντίθετα η αλληλεπίδρασή με αυτές τις δυνάμεις στα πλαίσια του ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΟΥΣ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ δημιουργεί τις προϋποθέσεις για ανέβασμά τους και ένταξή τους στην επαναστατική στρατηγική.

Για το τέλος μερικές σκόρπιες παρατηρήσεις. Η εισήγηση της ΠΕ αφού κάνει πολλές σωστές παρατηρήσεις για την δεξιόστροφη πορεία του ΣΥΡΙΖΑ καταλήγει στην επίσης σωστή θέση ότι η "συστημική του ένταξη είναι κατασταλαγμένη". Εξακολουθεί όμως να αρνείται να βγάλει το αναγκαίο συμπέρασμα, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δε μπορεί πλέον να θεωρείται αριστερό κόμμα. Μια τέτοια τοποθέτηση είναι απαραίτητη πρώτον επειδή μια ενδεχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ σύντομα θα απογοητεύσει και η αποτυχία της θα σημάνει αποτυχία όλης της αριστεράς και δεύτερον αν πιστεύουμε ότι υπάρχουν ακόμα αριστεροί στον ΣΥΡΙΖΑ τότε δεν πρέπει να τους δίνουμε αριστερό άλλοθι για να μένουν εκεί αλλά να τους θέσουμε ενώπιον των ευθυνών τους. Γενικά οφείλουμε να συμβάλλουμε στο να ξεκαθαρίσει τον θολό τοπίο που επικρατεί γύρο από την λέξη αριστερά και να μην επιτρέψουμε στο καθένα να την σφετερίζεται προσθέτοντας απλά ένα συνθετικό ή ένα επίθετο.

Ακούγεται όλο και πιο συχνά και από όλο και περισσότερες πλευρές (κυρίως στην αριστερά) η μομφή ότι τα αιτήματα που βάζουμε είναι ιδεολογικές θέσεις και δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Πέραν των σωστών απαντήσεων που δίνουμε, οφείλουμε να αναδείξουμε και το γεγονός ότι **αποτελεί ντροπή για όποιον θέλει να αποκαλείται αριστερός, για όποιον έχει αναφορά στον υλισμό και την διαλεκτική και πολύ περισσότερο στον κομμουνισμό να διαπράττει τέτοιες λαθροχειρίες. Έχουμε αυτές τις ιδεολογικές τοποθετήσεις επειδή η πραγματικότητα έχει έτσι και όχι αλλιώς και επειδή έχουμε την συγκεκριμένη ανάλυση για την πραγματικότητα. Για τους κομμουνιστές ιδεολογία και ρεαλισμός είναι έννοιες αλληλένδετες.**

Ένας από τους υπογράφοντες έχει τοποθετηθεί ήδη από τον δημόσιο διάλογο για το πανελλαδικό σώμα για την κρίση και την αριστερά, εκφράζοντας τη θέση ότι για να ξεπεράσει η αστική τάξη την παρούσα βαθιά δομική κρίση υπερσυσσώρευσης και ταυτόχρονα να ανακατανείμει σφαίρες επιρροής απαιτείται ένας γενικευμένος πόλεμος, ο οποίος θα καταστρέψει σε ευρεία κλίμακα παραγωγικές δυνάμεις και

ανθρώπους. Αναλύοντας τις πολλαπλές περιφερειακού τύπου συγκρούσεις στην ευρύτερη περιοχή Λιβύη, Μέση ανατολή, Ουκρανία εκτιμούμε ως οργάνωση και ως μέτωπο ότι αυτές ή και μερικές ακόμη τέτοιου τύπου συρράξεις είναι ικανές να οδηγήσουν στην ανάταξη του ποσοστού κέρδους και να επιλύσουν τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις? Αν όχι τότε ποιες εναλλακτικές υπάρχουν? Είναι πιο απαραίτητη από ποτέ η ανάδειξη του ζητήματος της ειρήνης και η ένταξη του πολεμικού κινδύνου στην επιχειρηματολογία μας, με αιχμή τη θέση ότι ο καπιταλισμός είναι αυτός που παράγει τους πολέμους και μόνο η αντικαπιταλιστική πάλη μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά για την αποτροπή.

Δημήτρης Βλαχομήτρος

Τάσος Παπαδόπουλος